

AZULEJOS...

Bilo je izgleda potrebno da prođe četvrt veka od premijernog prikazivanja filma **Lisabonska priča** (Wim Wenders), do ostvarenja moje želje da posetim taj poseban, čudan i izuzetno inspirativan grad. Izgleda da je i Wendersu trebalo isto toliko vremena da prođe, od vremena tame tog podneblja i završetka fašističkog režima diktatora Salazara, do pomenutog filmskog ostvarenja – koje mi je stvorilo želju, da se preko slušanja grupe „Maddredeus“ dotaknem i nekih praihvora fado muzike, ali rekao bih prvenstveno vizuelnih senzacija, koje Lisabon pruža...

Tumarajući ulicama bio sam fasciniran likovnim izgledom spletova žičanih mreža tramvajskih instalacija, koje na spojevima imaju nekakve tačke ojačanja, pa tako izgledaju kao neka ulična sazvežđa, podnim kamenim dekoracijama po imenu *calçada*, a tako i pikturalnošću starih zidova, posebno s ornamentalnim belo-plavim dekorativnim pločicama *azulejos* – orijentalnog uticaja XIII do XV veka... Upravo sam tim klišeom s pločica nastavio ideju upotrebe ornamenta u građenju slike, kao i do sada gde sam koristio valjke i modle (alat za ukrašavanje zidova u vojvođanskim kućama), čipke sa starih prozorskih firangi i ženske odeće...

U pripremi same podloge slike, modelovao sam uglavnom hrapavu strukturu, koja uz koloristički neutralnu – zagasitu obojenost (najčešće plavih valera), čini kontrast u odnosu na nežan crtež i ostale bojene površine, pa i obrise patinastih pasaža slike. Teksturom takođe želim da podstaknem osećaje posmatrača, koji bi ga uputili na taktilne mogućnosti doživljaja u stvarnosti, kao što i za mene ovaj ciklus predstavlja nostalgican beg od osakaćenih emocija savremenih svetskih dešavanja.